

Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 4 năm 2012

Số 75

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé được ngủ một đêm thẳng giấc, Bé có khỏe không ?
- 2) Xã hội loài thú rất nhộn nhịp Bé thấy sao ?
- 3) Niềm tin của loài người nằm ở đâu ?
- 4) Sự ham mê có lợi ích gì cho con người không ?
- 5) Bé bắt đầu lại phải di chuyển đi đảo Réunion xa xăm vắng vẻ, Bé có buồn không ?
- 6) Lúc này Bé khỏe và rất vui, lúc nào cũng chiều mọi người tại sao ?
- 7) Cơ duyên nào tạo cho Bé có cơ hội phát triển tâm đạo nhiều hơn người khác ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 23 tháng 8 năm 1993 1) Hỏi : Bé được ngủ một đêm thẳng giấc, Bé có khỏe không ? Đáp : Thưa, Bé rất khỏe sau khi được ngủ ngon. Bé nhớ lại những cảnh đau thương của nhân loại, qua cuộc thay đổi của thiên cơ đã qua và sắp tới, Bé rất cảm động, nắm viết rơi lệ, không biết tả sao cho hết, như gia đình phân tán bởi hậu quả của chính trị độc tài và kinh tế bất ổn đã tạo ra thương tâm không ít trong cõi phù sanh này. Kệ: Gia đình loạn lạc nhớ thương yêu Khổ cảnh đau thương lại nhớ nhiều Loạn lạc tứ bề thêm chuyển động Thiên cơ cảnh cáo lại mình nhiều.	Ngày 24 tháng 8 năm 1993 2) Hỏi : Xã hội loài thú rất nhộn nhịp Bé thấy sao ? Đáp : Thưa, luật tiến hóa không ngừng nghỉ thì thú và người cũng nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh, phần hồn của đôi bên cũng đồng tiến. Có loại thú dữ và loại thú hiền đều bằng lòng chấp nhận định luật sanh trụ hoại diệt và hồi sinh. Cứ vậy mà tiến hóa thì thú và người cũng sẽ có ngày tương ngộ lẫn nhau. Người tu cũng sẽ có ngày tương ngộ Phật Tiên tùy theo trình độ. Cho nên tu đạo tham thiền nhập định là đạt tới thanh tịnh thì sẽ rõ điều này, lúc ấy mới cảm thức được nguyên lý vô sanh bất diệt của phần hồn. Kệ: Vạn linh vẫn sống sanh tồn tiến Tiến hóa không ngừng tự tiến xuyên Học khổ học hành trong thực chất Tâm linh khai triển cảm các miền.
Ngày 25 tháng 8 năm 1993 3) Hỏi : Niềm tin của loài người nằm ở đâu ? Đáp : Thưa, niềm tin của loài người xuất phát từ khả năng của chính họ. Tâm thức quân bình thì khả năng và niềm tin sẽ được phát triển, ví dụ tin Chúa tin Phật và khả năng của chính hành giả thì mới từ bỏ được tánh hư tật xấu, nhiên hậu mới thấy sự tự nhiên và hồn nhiên của chính mình, chịu thực hành đúng pháp, áp dụng đời đạo minh chánh thì sự quân bình tâm thức sẽ được khôi phục rất dễ dãi. Thực hành theo khả năng sẵn có của chính mình, đó là niềm tin tiến hóa theo nhu cầu cần thiết của tâm linh. Kệ: Tự xây xây dựng hành trình tiến Khai triển quân bình tự cảm yên Mạch lạc trùng tu trong trật tự Khai màn tâm đạo tạo niềm tin.	Ngày 26 tháng 8 năm 1993 4) Hỏi : Sự ham mê có lợi ích gì cho con người không ? Đáp : Thưa, sự ham mê chỉ có hại và không có lợi; ngược lại ham tu thiền thì có lợi cho thân kinh khối óc, càng ngày càng thanh tịnh và sáng suốt hơn. Từ cuộc sống ở mặt đất cho đến cõi thanh nhẹ đều cần sự thanh tịnh và sáng suốt, khi đạt được sự sáng suốt và thanh tịnh thì nhà giàu thế gian cũng không bằng. Kệ: Thanh tịnh cứu đời hơn động loạn Không mê không chấp mới bình an Quay về thanh tịnh lòng sáng suốt Thế gian thanh nhẹ cảm Thiên Đàng.

<i>Ngày 27 tháng 8 năm 1993</i> 5) Hỏi : <i>Bé bắt đầu lại phải di chuyển đi đảo Réunion xa xăm vắng vẻ, Bé có buồn không ?</i> Đáp : Thưa, nơi đó có kỷ niệm tốt đẹp, tuy nhỏ nhưng cũng có tình thương sống động bao năm tương hội như tình cha con. Bé đến đó muốn độ cho mọi người mạnh khỏe, họ sẽ không thấy lẻ loi nơi đảo thanh vắng. Kệ: Tình thương Trời Phật chuyển người tu Thức giác lo tu chẳng phải mù Cực khổ không còn thêm loạn động Quy nguyên thanh tịnh chẳng còn ngu.	<i>Ngày 28 tháng 8 năm 1993</i> 6) Hỏi : <i>Lúc này Bé khỏe và rất vui, lúc nào cũng chiều mọi người tại sao ?</i> Đáp : Thưa, lúc này Bé rất khỏe, Bé thấy rõ mọi người đều có một sức khỏe thiêng liêng và một khả năng Trời ban rất sống động, Bé càng tưởng Trời Phật càng vui. Bé càng thiền nhiều Bé càng khỏe hơn xưa, bất chấp sự gian lao cực nhọc trong lúc tạm sống tại cõi phù sanh này, Bé cảm thấy tạm mà vui. Kệ: Tu hành khai mở thật là vui Đời đạo song tu rõ đạo mùi Chẳng chấp chẳng mê khai trí đạo Hành thông tự thức tự rèn trui.
<i>Ngày 29 tháng 8 năm 1993</i> 7) Hỏi : <i>Cơ duyên nào tạo cho Bé có cơ hội phát triển tâm đạo nhiều hơn người khác ?</i> Đáp : Thưa, nhờ sự quyết tâm của Bé không thay đổi lập trường, cho nên Bé được cơ hội nhờ quả trực tiếp thay vì gián tiếp như người không quyết tâm tu học. Kệ: Thực hành nhờ quả tiến hành nhanh Chẳng có buồn vui lại thực hành Tâm đạo tràn đầy duyên tự thức Dở hay cũng vậy chánh tâm hành.	

Luận Đạo II

Bạn đạo: Thưa Thầy tôi đã nguyện đã ngồi tham thiền một tuần nay rồi, từ hôm mà Bà Tám... (nghe không rõ). Tôi chưa xuất hồn lần nào cả, tôi muốn hỏi để hiểu thêm trong khi xuất hồn thì mình có cảm giác như thế nào?

Thầy: Chưa đâu. Anh mới làm một tuần lễ chưa có dính dấp gì đâu hết. Mà anh làm kêu bằng trị bệnh thôi, phương pháp trị bệnh để luyện sức khỏe. Còn cái xuất hồn khi mà anh tu đẳng pháp này nay một chút, mai một chút, rồi anh đi anh không hay đâu. Lúc mà anh thức giấc từ ở trên anh dòm anh thấy bản thể anh.

Bạn đạo: Cái hồn là mình ở riêng.

Thầy: Cũng như cái này nhưng mà nó đẹp hơn cái này, nhẹ nhàng hơn.

Bạn đạo: Nhưng mà soi hồn xuất ra khỏi thể xác.

Thầy: Xuất ra khỏi bản thể, đứng trên đầu dòm xuống thấy rõ, nó kêu bằng xuất hồn. Nó xuất ra rồi đi vô rõ ràng, thấy không? Còn cái này mới kêu bằng mới điều chỉnh mới kêu bằng trị quét sơn, dọn cho đầu đó sạch sẽ, quét rác ra, trong đầu óc mình rác nhiều lắm ủa cho nó ra không có giữ cái gì hết, rồi nó mới kêu bằng thanh tịnh. Trong lúc thanh tịnh ổn định rồi cái hồn mới đi được chứ. Ngồi đó còn nhớ đông nhớ tây đi đâu, phải không?

Bạn đạo: Sau khi một tuần lễ thấy trong khi mà ngồi tham thiền trong tâm được tịnh, nó được yên.

Thầy: Làm nữa, làm nữa, nó còn yên khác nữa, càng lâu thì thấy càng khác, càng lâu rồi anh sẽ thấy sau ba năm anh thấy những cái tật xấu này kia, kia nọ, nó tiêu lần lần hết. Mình thấy rõ mình trị được mình rồi từ đó nó sẽ đi tới, đi tới, đi tới nữa. Tới sáu năm sau mới thấy rằng: đập ngực tôi bây giờ tôi trẻ hơn hồi xưa. Nó nói mình trẻ hơn bởi vì mình có tâm hồn. Hồi trước, mình cũng làm người mà căn cứ sách này, lý kia, lý nọ thôi, còn không thấy được tâm hồn. Sau sáu năm mình thấy rõ phần hồn, thấy rõ tôi có tâm hồn, con người có tâm hồn. Lúc đó anh mới viết thơ, viết thi nó dễ dãi. Đó, thay vì hồi trước mình muốn sáng tác một câu thơ nó khó khăn lắm bởi vì đầu óc mình bị kẹt làm sao sáng tác nổi. Rồi bây giờ động cái nó ra, động cái mở thì mình thấy là sự thanh nhẹ là sự quý báu. Mà ai làm cho mình thanh nhẹ? Chính mình đã làm cho mình

thanh nhẹ chứ không nhờ một ai. Đó, mình ở trong thực tế mà ra thì tôi lần lần tôi giải trừ thì nó lưu gì? Lưu thanh chứ gì. Nó giữ cái thanh. Thanh là sáng suốt mà tôi chưa cho tôi sáng suốt. Tôi phải đi tới sáng suốt nữa. Ông Trời sáng suốt hơn tôi, tôi phải sáng suốt như ông. Tôi phải cố gắng đi thì cái hành trình của tôi là vô tận. Khi tôi đặt hành trình vô tận là tôi bắt diệt rồi, tôi hiểu được tôi là vô tận tôi mới là bắt diệt. Còn không hiểu tôi vô tận thì tôi còn bị diệt bởi ngoại cảnh, anh thấy không? Tôi sẽ chết, tôi bị diệt bởi ngoại cảnh chứ gì nữa. (Thầy cười.)

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Con người nó càng ngày càng gan lên. Nó không phải liều mạng, gan, nó hiểu. Nó hiểu vậy thôi. Nó hiểu là tới đó không có nguy hiểm gì nhưng mà người khác nói tới đó coi chừng con ma bắt nhưng mà nó đi tới tự nhiên đâu có sao!

Bạn đạo: Ngày xưa ở nhà có ông Thích Quảng Đức, ông tự thiêu mà ông không thấy đau.

Thầy: Ông nào?

Bạn đạo: Ông Thích Quảng Đức.

Thầy: À! Ông tự thiêu.

Bạn đạo: Tự thiêu không đau. Tự nhiên thấy là ông cũng đã tu tới một cái mức khá cao.

Thầy: Cái vấn đề đó là một nhà cách mạng có thể làm được.

Bạn đạo: Khi mà cái lửa nó đốt chạm tới thân con người, con người vẫn có cảm giác.

Thầy: Nhưng mà bây giờ lỡ rồi. Khi mà anh biết anh bao đủ xăng để anh đốt không lý anh nhảy, anh la sao!

Bạn đạo: Nhưng mà ông ấy tự thiêu mà người ông không có một phản ứng gì cả của thể xác.

Thầy: Có, nhưng mà ông cứ việc kèm đó thôi. Bởi vì mình biết quyết định chết rồi. Khi mà một thằng con của anh mà anh đánh cho nó cùng cực, nó nói chết là cùng nó không còn khóc nữa. Thằng con nít nó có thể làm được. Còn đây là tinh thần cách mạng, tinh thần đó lãnh đạo toàn dân thì phải cương quyết, phải hy sinh. Mà trước khi Ngài thiêu thì Ngài đã lập sẵn cái hạnh hy sinh rồi, có đốt cháy thiêu đi nữa tao không cực cự mà -- mới được.

Bạn đạo: Ông đã tu tới một cái mức mà coi cái thể xác không đau đớn.

Thầy: Không phải cái tu đâu. Bởi vì Ngài ý thức được cái đường lối của Ngài làm, phải như vậy mới cứu rồi được. Cũng có nhiều người đâu có la cũng tiếp tục cũng đốt như ông thôi. Tinh thần cương quyết hay là không. Cái đó là chuyện thường của người thể gian có thể làm được đối với những người có đầu óc cách mạng là làm được, dư sức. Tôi hỏi chứ mấy người cách mạng của cộng sản bị chặt tay, chặt chân mà nó không khai. Hỏi chứ mấy người đó có tu gì đâu? Vì tinh thần của nó. Bởi vì nó hướng về dân tộc, hướng về đại chúng nó coi chuyện đó tầm thường, thấy không? Còn cái tu nó khác hơn, tu là không có hoại diệt cái gì của Trời đất. Nếu mà đem cái gì của Trời đất mà đi ra hoại diệt mình là người có tội, cái bông cũng vậy.

Bạn đạo: Thưa Thầy, con muốn hỏi lại: con người nó có cái sensitivity¹ nóng lạnh. Ít nhất Ngài Thích Quảng Độ đã tu đã có về cái tinh thần đã có cái mức khá cao. Cho nên, lửa chạm vào mà coi như thể xác không có cái phản ứng. Thì cái chuyện gan, Thầy bảo gan thì đúng thì rất đúng nhưng mà ít nhất cũng công nhận cho Ngài đã có một sự ...

Thầy: Bởi vì, Ngài ý thức rõ cái đường của Ngài phải làm như vậy. Trước khi mà anh đi tử tự, anh tự tử vì toàn dân mà nếu mà anh còn nghe nóng mà anh cục cựa anh đâu có phải óc hy sinh. Mà trước khi sắp đặt như vậy anh đã có đầy ý thức rõ ràng phải làm như thế nào. Cho nên, những nhà cách mạng người ta cái chuyện đó chuyện thông thường của những nhà cách mạng, thông thường của những nhà cách mạng. Những nhà cách mạng bị còn đau khổ nữa, đóng tù cái đình, đóng tù cái kim vô trong ngón tay nhưng người ta vẫn cười. Hỏi những người đó tu ở chùa nào? Khi nó ý thức rồi. Cho nên Ngài cũng làm về cuộc cách mạng cho toàn dân, Ngài phải đóng vai trò đó. Còn nếu tu, không có diệt cái này mà để chống cái kia. Tu phải hòa đồng. Chơn tà phải hòa đồng thẳng tiến mới kêu rằng tu bởi vì phương diện nào cũng có cơ hội cứu rồi mới kêu bằng tu. Cho nên cách mạng mà.

Bạn đạo: Tu là bất bạo động.

Thầy: Tu là bất bạo động. Để người ta giết mình được, mình không có tự hủy mình. Hủy mình là phạm Thiên điều. Bởi khi anh ý thức được tình thương và đạo đức của Trời Phật ban thì mình phải giữ cái đó hoài hoài.

Bạn đạo: Nghĩa là trốn tránh trách nhiệm.

Thầy: Trốn tránh trách nhiệm. Thành ra nhiều người tu chưa thấu cho cái đó là hay rồi đem cái đó ra thờ đi lộn ngược cái đường tu, không có đúng. Tôi cũng tu mà ông đó cũng tu mà nghĩa rằng nói cái vấn đề tu là tôi không chịu, nói ông làm cách mạng tôi chịu. Tôi đồng ý cái đó.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Làm cách mạng thì tôi chịu mà nói ông là người tu tôi không chịu. Tu không có làm vậy. Tu là kêu bất bạo động thanh trực cũng phải dẫn giải để tiến hóa mới là Phật, thấy chưa? Ông Phật đâu có làm cái đó.

Bạn đạo: Nếu như thế cũng có một cái có người hỏi, tu tức là ở trong một cái thể thụ động.

Thầy: Còn cái hận thù, còn kêu gọi sự báo thù là không có tu.

Bạn đạo: Tu là như thế là đều gọi là ở một tâm trí thụ động là phát xít đi.

Thầy: Còn tu mà đúng đắn đâu có phải dễ, cái đó làm cách mạng, hành kêu bằng tu. Cái này ông kêu gọi người ta chiến mà. (Thầy cười.) Đâu phải tu? Bất chiến tự nhiên thành mới là người tu.

Bạn đạo: Thầy nói cao siêu quá, cao siêu quá.

Thầy: Cái này học chưa xong, phải không? Ở đời mà học hoài học không xong. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Bây giờ thì còn chưa tu tới cái mức ấy nhưng mà nghe tới cái chuyện xuất hồn mà hồn đi phiêu lưu hết từ cõi nọ sang cõi kia hay là trong sách của cậu Thắng gởi cho thì Thầy đã có xuất hồn lên gặp Đức Chúa Jesus, gặp Phật Di Đà thì với những người từ ở ngoài trần mới vào đọc cái sách, coi như là cái chuyện hư. Nhưng mà thực đối người đã hiểu rồi thì cho là thực. Khi mà người từ ở ngoài trần mới bắt đầu vào tu có cảm tưởng một anh lái xe hơi Camry hay BMW rồi bị có những người ở trên thế giới khác bắt xuống, xuống bắt mang đi trong hai ba ngày là hai ba ngày đối với trần gian thôi chứ còn..

Thầy: Cái chuyện như tôi nói nè. Hôm trước, tôi có nói cái vụ mà hai ông đó còn sống ở Hà Tiên bây giờ. Hai ông đi chơi cũng như ông với ông Niệm đi chơi vậy đó. Hai đứa mình đi tầm đạo chơi, ghé cái núi nào chơi đó, đi chơi cũng có tiền, bán thịt heo ăn nhậu rồi đi chơi thôi. Tới đó, người ta nói cái núi này núi Cẩm, giờ mình tới đó chơi. Ông đi tới đó. Đi tới đó rồi thì ông gặp ông già, ông già ông hỏi các anh muốn đi vô kia chơi? Đi chứ, các anh nhắm mắt ông dẫn đi. Vô trong đó thấy hai bên đường cũng đều vàng không. Núi ông Cẩm đó vàng không

¹ Sensitivity: tính nhạy cảm.

hà, Ngai vàng cái gì cũng vàng hết, mà vàng bày la liệt ở ngoài đường. Mấy ông thích cái cảnh đó ghê lắm, muốn ở đó. Rồi ông già ông mới cho mấy cục đá tròn tròn cho mượn cái nồi, nói nè hai ông có đói bụng nấu khoai môn ăn đi. Hai ông này ông cười. Ông nói cho mấy cục đá mà kêu ta nấu, nấu sao được mà lửa cũng không có nữa làm sao nấu. Hai ông đó ngồi bàn qua bàn lại nói thôi ông già này ông già này hay là mình bị mắc mưu làm sao về được. Một chập ông già ông trở lại. Cụ già ông trở lại, ông nói các anh đói bụng chưa? Nói đói. Tại sao không nấu khoai môn ăn? Đâu khoai ông cho mấy cục đá mà ông nói khoai. Ông nói thôi để tôi nấu cho ăn, ông nấu chập có củ môn ăn. Hai chú đó ăn rồi, ông nói thôi để tôi dẫn chú đi vô cái chỗ kia, đi bộ chút xíu đó. Hai cha này cũng cười thôi ờ đi đi. Ông dẫn vô trong đó, đi coi nữa, coi cảnh này, cảnh kia, cảnh nọ ngai vàng đồ đó. Hỏi hai chú muốn ở đây hay đi về? Nói thôi cho tôi ở đây tôi tu. Thì ông nói không được tôi chưa đủ trình độ ở đây, giờ tôi phải đưa về, thôi hai chú nhắm mắt tôi đưa về. Thì hai ông đó thấy ở trong đó chơi có hai ngày thôi mà về nhà thì bàn thờ lên rồi, bà vợ bà lên bàn thờ hai năm rồi, về

đập bàn la om xòm, tao đi có hai ngày mà lên bàn thờ, mày muốn lấy chồng khác hay sao. Bà mới khóc, bà kể lại ông chết gần hai năm nay rồi, kiếm ông đâu có ra, thành ra ông về bỏ cái nghề bán thịt heo, bây giờ ông bán thuốc Nam. Cái chuyện đó ở bên Tàu người chú của ông Văn Cao ở bên Tàu viết cái thơ qua. Còn thơ đảng hoàng kêu ông Văn Cao nếu con muốn tu xuống tìm hai ông này tại Hà Tiên tên gì, tên gì, hiện bây giờ ông đang hốt thuốc Nam giúp đồng bào. Cái thơ đó mà kể câu chuyện đầu đuôi cái ông Văn Cao ông đi tìm ông gặp cái pháp này ông không có đi tìm ông chú. Ông tu cái pháp này thôi. Mà cái chuyện đó có, có sự thật bây giờ ông đó ông còn sống. Ông bỏ nghề thịt heo, bây giờ đi bán thuốc Nam, đi hốt thuốc Nam cho đồng bào. Mà làm thịt heo khi không bây giờ làm thầy thuốc Bắc ngang xương. (Thầy cười.) Cái chuyện đó lạ thường. Cho nên, ông chú ông này đi kiếm ông đó, bởi hồi nào giờ nó không biết làm thuốc Bắc bây giờ nó làm thuốc Bắc là nó tu thành tiên rồi mày xuống mày học đi. (Thầy cười.) Kêu ông đó xuống học.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 21/01/1980)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Được tin bạn đạo Magarita Maria Caterina Lê Thị Duyên (em gái bạn đạo Lê Bạch Mai) sinh ngày 22 tháng 8 năm 1954 vừa từ trần ngày 22 tháng 3 năm 2012 (Nhằm ngày 1 tháng 3 năm Nhâm Thìn) tại Nam California, USA hưởng dương 58 tuổi. Tang lễ sẽ được hoả táng ngày 29 tháng 3 năm 2012.

Bạn đạo Nam California thành thật chia buồn cùng tang quyến.

Kính mong quý bạn đạo năm châu hướng tâm cầu nguyện cho chị Duyên được siêu thăng về cõi thanh nhẹ.

Bạn đạo Nam California thành thật cảm tạ.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 22 tháng 9 năm 1973

Mạng ngắn tình dài thiên sáng tạo
Trí tâm tương hội kết thành tàu
Tu theo chơn pháp tùy duyên phát
Pháp giới môn huân chuyển nhiệm mầu

Bao năm đức kết thành tàu
Trợ hành tại thế thấp cao phân lường
Phân minh các nẻo các đường
Tương sanh tương hội tạo gương thế tình
Pháp môn chực sẵn đón nghinh
Thiên đàng thắng cảnh đưa mình tiến lên
Hư vô bất diệt cõi trên
Tạo nền căn bản vững bền muôn năm
Mạng người đi đứng ngồi nằm
Giao du cõi tạm trăm năm là cùng
Tình thương sống động tháp tùng
Trường lưu tại thế chung cùng dựng xây
Tu thời hướng thượng ngày ngày
Đường dài ta tiến thân này tạm quên
Chạy theo thanh điển lập nền
Ứng hầu Tiên Phật gắng bền bỉ tu
Tâm ta chẳng có kẻ thù
Chính ta là kẻ còn ngu tại trần
Bất minh chư thánh chư thần
Chăm lo đụng chạm tạo phần si mê
Mau mau tự giác hướng về
Bồng lai tiên cảnh hương quê của hồn
Nói năng đổi lại ôn tồn
Tiền căn tái hợp vía hồn chung vui.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam
Minh Giải: Lương Sĩ Hằng

Hồi Năm Mươi Hai

ĐẠO TIỂU ĐỊA NGỤC DẦU SÔI TƯỚI THÂN MÌNH

Phật sống Tế Công
Giáng ngày 9 tháng 4 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

Vân Sơn hữu lộ đạt tiên môn
Tùng hạ thâm tư vọng nhật hôn
Ngã ái dương cuồng kỳ tế thế
Lư trung biệt hiện nhất càn khôn.

Dịch

Mây núi đưa đường tới cửa tiên
Dưới thông quên tới nghĩ triền miên
Cứu đời đang lúc ta mê mải
Lều cỏ càn khôn hợp sáng đêm.

Tế Phật: Khí trời bữa nay vô cùng nóng nực, các cửa tiệm, trạm xe đông nghẹt người thở không nổi, đường địa ngục lầy lội trơn trượt cũng đông đúc náo nhiệt lạ thường. Nhìn lại chùa miếu, thánh đường, thê lương ảm đạm, hoa giả cảnh dối, mùi rượu thịt, sắc dục, tiền tài đã phủ ngập những nơi đó từ lâu, để rồi dần dần đắm chìm xuống đáy đầm lầy hố sâu tội ác. Bởi vậy, đường địa ngục giờ đây cũng đông nghẹt chứa không hết tội hồn. Mong người đời hãy tỉnh thức. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, Dương Sinh lên đài sen.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh, con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã tới nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa ân sư, những người từ phía trước đang đi tới là những thần thánh từ phương nào tới vậy?

Tế Phật: Họ là Ngục Quan cùng Tướng Quân của Tiểu Địa Ngục Dầu Sôi Tưới Thân Mình đến nghênh đón chúng ta.

Dương Sinh: À, thì ra là vậy. Lạy chào ra mắt Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân.

Ngục Quan: Miễn lễ, hoan nghênh hai vị đã phụng chỉ tới tham quan.

Dương Sinh: Đa tạ. Nơi cửa các công ti, công xưởng trên dương gian đều thấy treo tấm bảng đề “Xin miễn tham quan” tại sao ở đây quý vị lại hoan nghênh tham quan.

Tế Phật: Hừ hừ, công xưởng là chỗ quan trọng, kẻ nhàn rỗi không được tới đây. Địa ngục không có cửa, không đón mừng người tới, nhưng người đời không chịu nhìn bằng cảnh cáo viết, lại ngang nhiên lao đầu vào, cho nên không lấy làm lạ khi họ bị bể sọ máu tuôn xối xả, đau đớn kêu la không ngớt.

Ngục Quan: Tế Phật nói rất chí lý, những nơi không nghênh đón ngài ít lui tới là hơn, kéo không sẽ bị rớt xuống giếng sâu hồi không kịp, cũng xin chớ lưu tâm về việc bữa nay chúng tôi nghênh tiếp quý vị. Bản ngục là Ngục Dầu Sôi Tưới Thân Mình trực thuộc quyền cai quản của Đệ Cửu Điện, mời hai vị theo chúng tôi đi xem xét tình hình.

Dương Sinh: Đa tạ những điều Ngục Quan vừa chỉ dạy. Tiếng kêu từ trong ngục vọng ra, các chảo dầu đang đun lửa bày la liệt trên đất, đã sôi sùng sục muốn bắn tung lên, quý binh còn hăng say châm thêm dầu, mỗi thêm lửa. Tội hồn bị lột sạch quần áo, trói vào cây cột, chảo dầu sôi đặt sát bên, giữa lúc dầu cuộn cuộn réo sôi sùng sục thì quý binh đổ ập nước lạnh vào, thế là dầu sôi và lửa cháy văng khắp mình tội hồn, toàn thân chín đỏ, da thịt bồng căng phồng, kẻ nào kẻ nấy kêu la thảm thiết, tình

cảnh quá thương tâm, không rõ lúc sống họ đã phạm phải tội lỗi gì?

Ngục Quan: Để tôi sai đem một vài tội hồn tới cung khai, hầu khuyên răn người đời.

Dương Sinh: Hay lắm.

Ngục Quan: Đã giải tội. Tội hồn lắng nghe ta bảo: Hai vị này là Phật Sống Tế Công cùng Dương Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung trên dương gian phụng mệnh xuống âm phủ thâm thập án chứng, hãy mau khai thực những hành vi phạm lỗi lầm lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Nói ra thực là xấu hổ, tôi lúc sống buôn bán chữ để sinh nhai, nghĩ rằng viết sách đứng đắn, mỗi lực sẽ rất giới hạn, sao bằng viết tiểu thuyết dâm ô rồi đem xuất bản có lợi hơn nhiều. Từ đó tôi bèn âm thầm viết, in và bán, kiếm được rất nhiều lời. Sau đó vợ chồng tôi bất hòa đem nhau ra tòa li dị, cuối đời tôi mắc bệnh bán thân bất toại, bèn cho là ác nghiệp quả báo. Sau khi chết âm binh áp giải tôi xuống địa ngục, lúc đứng trước đài gương soi ác nghiệp, tất cả các tội mà tôi đã phạm đều hiện rõ. Nên tôi đã phải trải qua các điện, chịu đủ mọi hình phạt nào như cắt tim, chặt tay, v. v... còn bị giao tới Đệ Cửu Điện để lãnh hình phạt tưới dầu sôi, hằng ngày chịu thống khổ, cầu xin Trời Đất xá tội nhưng chẳng được chiếu cố. Nhấn với thế nhân, chớ có viết chuyện dâm ô hại người, để tránh khỏi phải chịu hình phạt khắc nghiệt như tôi hiện nay tôi tắm chẳng thấy bóng mặt trời.

Ngục Quan: Sách dâm ô hại người không ít. Trên đời thanh thiếu niên xem sách dâm ô nhiễm thói quen thủ dâm độc ác, xấu xa hoặc tìm tới các ổ mại dâm nơi hang cùng ngõ hẻm, thậm chí còn hiếp dâm giết người, sự tai hại còn truyền mãi ngàn sau. Kẻ viết sách dâm ô, ngoài việc chịu hình phạt nghiêm khắc ở các ngục ra, cuối cùng còn bị đày xuống ngục A Tì, đợi tới bao giờ sách dâm tuyệt tích mới

có thể thoát khổ, trở lại kiếp luân hồi, tiếp nhận nghiệp báo. Tội hồn thứ hai mau khai rõ lúc sống người đã phạm tội gì?

Tội Hồn: Tôi lúc sống mở tiệm chụp hình, kỹ thuật không đến nỗi kém cỏi mà vẫn không đông khách, sau nghe lời dụ dỗ của bạn bè, lén lút quay phim con heo dâm ô tục tĩu đem bán, kiếm được rất nhiều lời, về sau việc làm ăn bại lộ, bị cảnh sát bắt, bị ra tòa án xử phạt. Suốt đời tôi chỉ có phạm mỗi một tội này. Tới khi chết bị đầy ải đau đớn khắp các ngục, cuối cùng còn bị giải giao tới ngục này lãnh thêm hình phạt, thống khổ cùng cực không cách chi chịu nổi.

Ngục Quan: Phạm những kẻ viết sách dâm ô quay phim dâm dục, truyền bá hình ảnh khỏa thân, chế tạo thuốc kích thích tính dục, ấn loát phát hành truyện tục, chúng đều phạm vào nghiệp ác, âm phủ sẽ gia hình tối trọng. Dâm là đầu mối của muôn ngàn tội ác, bọn này dùng tài giỏi văn hay quét đất, sử dụng tình giả trí giả, không bệnh tật cũng than đau đớn làm vẩn đục tâm hồn người đời, tội ác quá lớn. Thế nhân không nên xem những thứ tranh ảnh sách báo dâm ô bản thiêu này, để tránh cho tính tình khỏi bị uế trược. Nếu sai trái tạo ác nghiệp sẽ khiến thần linh cai quản ba cõi Trời Đất và người nổi cơn thịnh nộ.

Tế Phật: Bữa nay thời giờ đã trễ, chúng ta chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường, đa tạ Ngục Quan đã cực nhọc chỉ giáo.

Dương Sinh: Bái từ Ngục Quan cùng Tướng Quân đa tạ đã ban phát cho chúng tôi nhiều phương tiện.

Ngục Quan: Chớ khách sáo, lệnh cho các Tướng Quân cùng binh lính hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

